

opusdei.org

2. Stanovalci na Ulici Larra

Ustanovitelj Opus Dei — življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

20. Jan. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Ob pomanjkanju zadolžitev v cerkvi sv. Mihaela se je posvetil kaplaniji Zavoda za bolne, kar je bilo kakor prehod od lakote k nasičenosti. Zavod je bil centralni sedež apostolskih dam, v stavbi, ki je mejila na neko javno cerkev. Poleti 1927 je

kaplan polagoma vstopal v sfero dobrodelnih in apostolskih dejavnosti te ustanove, četudi to trenutno ni bila njegova zadolžitev:

»Kaplan Zavoda za bolne,« pravi ena izmed dam, »je skrbel za liturgično obredje v hiši: dnevno je maševal, izpostavljaj Najsvetejše in vodil molitev rožnega venca. Po dolžnosti svoje funkcije se mu ni bilo treba ukvarjati z oskrbo izredno obsežne dejavnosti, ki jo je Zavod vršil med revnimi in bolnimi – ter na sploh s pomoči potrebnimi – v tedanjem Madridu. Kljub temu pa je g. Jožefmarija izkoristil svoje kaplansko imenovanje za to, da se je velikodušno, požrtvovalno in nesebično razdajal ogromnemu številu ubogih in bolnih, ki jih je moglo doseči njegovo duhovniško srce.«^[1]

Jožefmarija je stanoval na Ulici Larra, le nekaj minut proč od

Zavoda. Po zgledu mlajših stanovalcev se je kaj kmalu začel posvečati drobnim popravilom in kopici opravil v služanju svojim tovarišem. Nekaj tednov po njegovem prihodu so se pričele poletne počitnice in nekateri duhovniki so odšli iz Madrida. Poleti 1927 je ostalo le malo rednih stanovalcev, pogosto pa so prihajali duhovniki, ki so se na poti skozi Madrid za nekaj dni ustavili na Ulici Larra. Eden od teh obiskovalcev je bil g. Joaquín María de Ayala, ki je v domu prebil štiri dni, od 15. do 19. junija.^[2] Ko je na koncu meseca potreboval uslugo nekoga v Madridu, je pomislil na dobrodušno ustrežljivost tistega simpatičnega aragonskega duhovnika, ki ga je srečal na Ulici Larra. Gospod Joaquín je bil rektor semenišča v Cuenci in zaradi svojega položaja ter starosti ugleden duhovnik, ki je lahko brez težav prosil mladega duhovnika za uslugo. Pred tem je bil kanonik, kar

je opaziti v pismu, ki ga iz kraja Alange (Badajoz) piše Jožefmariju 30. junija. Začne z navdihnjenim vzklikom k vsemogočni kreposti dobrote in k njenim širokim obzorjem, nato pa se s tega slavospevnega proemija spusti k »neprijetnim vidikom« kreposti: »Mednje spadajo tudi zlorabe, ki jih zoper njo lahko zagrešijo tisti, ki so je deležni. Dokaz za to vam bom dal v tem pismu. Izkazovali ste mi izredno dobroto, ko sem imel čast sobivati z vami v času frančiškanskega kongresa, in sedaj jo bom zlorabil.«^[3]

Po vstopnih besedah preide k stvari in ga prosi za prevzem talarja, ki ga je pustil v Madridu, da bi mu popravili ovratnik, in katerega nahajališče je treba še ugotoviti. In ko je že pri uslugah, prosi Jožefmarija, naj mu kupi nekaj kresilnih kamenčkov za vžigalnik, ki jih v Cuenci ne more dobiti. Pismo sklene s tem, da pozdravi stanovalce,

»še posebej oba *benamina*, g. Plansa in g. Pensada«.

Ničesar ne vemo o Plansu in prav malo o Antoniu Pensadu, ki se je z grožnjo madridskega škofa za petami vrnil v Santiago de Compostela, od koder 30. julija piše svojemu prijatelju Jožefmariju. V pismu ga prosi, naj sporoči gospe Aurori – zadolženi za oskrbo dóma –, da je že uredil zaproseno priporočilo. Nanj se je obrnil v prepričanju, da bo poleti ostal tam: »Predvidevam, da si v hiši skoraj sam,« mu piše, »saj so počitnikarji verjetno že odšli, najbrž pa prihaja več začasnih gostov.«^[4]

Od dopisovanja poleti 1927 je ohranjeno pismo patra Prudencia Cancerja, ki 19. julija odgovarja Jožefmariju. Mladi duhovnik se je prav kmalu naučil zaupati izključno v božjo pomoč, ne pa v priporočila ljudi, vključno s cerkvenimi dostojanstveniki. Po njegovih

vprašanjih in domnevah je soditi, da je klaretinec silno radoveden spričo diskretnega molčanja svojega nekdanjega varovanca.

»Bil sem že kar nemiren zaradi tvojega molka,« mu pravi. »Le kako gre v Madridu tistemu ubogemu duhovničku, ki mi nič ne piše? Najbrž mu trda prede, zelo trda.

Tvoje zadnje pismo me je nekoliko pomirilo, četudi [...] se mi zdi, da mi marsikaj prikrivaš, da mi ne bi povzročal nevšečnosti [...].

Mislil sem, da si v tem času že našel kaj več od papeške kaplanije, kakšno zasebno poučevanje ali v učnem centru ..., kakšno mesto pomočnika pri dobrem odvetniku, dopolnilo v obliki pomoči v kakšni župniji ali redovni hiši. Nič od tega mi ne poveš, niti o sprejemu in stikih z g. nuncijem, niti o posredovanju patra Ramoneta, ki je tako večšč, tako dober poznavalec sveta in ima tako dobre

zveze, niti o tvojem položaju v povezavi z g. škofom, s tistim semeniščem, s tvojim zaragoškim prelatom. Si morda povsem opustil papeško kapelo in odšel služiti gospe Luz Casanova? [...]

Jaz pa sem mislil, da boš sedaj že sedel v škofovskem tajništvu in imel kakšno katedro, ki bi ti jo priskrbel kak cenjen in spoštovan prijatelj patra Ramoneta. – Upam, da se kmalu vidiva.«^[5]

Očitno je, da pater Cancer ob tolikšnih predpostavkah in streljih v prazno ni zagotovo vedel, v kakšnem položaju se je znašel kaplan Zavoda za bolne.

V pismih svojim domačim jih je Jožefmarija obveščal o korakih, storjenih v Madridu. Skušal jim je vliti poguma, toda še vedno ni uredil svojega lastnega položaja, da bi lahko mislil na selitev družine v Madrid. A tudi od daleč jim je dajal čutiti ozadje

nežnosti; njegov brat Santiago se spominja, kako mu je tedensko pošiljal iste otroške revije, ki mu jih je nekdam kupoval gospod José, ko so živeli še v Barbastru.^[6]

Od maja do konca novembra 1927 je bil nastanjen v domu na Ulici Larra. Nekaj kratkih mesecev, vendar tako intenzivnih, da se je njegova navzočnost globoko vtisnila v spomin dveh izmed duhovnikov, ki so v tistem času sestavljali skupino »mladih«: Avelino Gómez Ledo in Fidel Gómez Colomo. Sobivanje s priletnimi in ostarelimi duhovniki, pripoveduje g. Avelino, je zahtevalo »posebno potrpežljivost in razumevanje pri stikih z njimi, v čemer je bil g. Jožefmarija zgleden«.^[7] In ko si tadva duhovnika, že skoraj osemdesetletnika, prikličeta v spomin lik svojega sostanovalca v penzionu, ga gospod Fidel opiše kot »prisrčnega, odkritega, zvestega človeka.«^[8] Gospod Avelino pa kot

dokaz za njegovo naklonjenost in duhovniško vdanost posebej izpostavlja spomin na svoj god – sv. Andrej Avellino –, za katerega zaradi redkosti tega imena v Španiji ljudje povečini ne vedo, kdaj se obhaja; Jožefmarija je bil edini, ki mu je izrekel »ljubeznivo in nadnaravno« voščilo.^[9]—

V Zavodu za bolne je bilo organizirano vodenje številnih del usmiljenja. Stanovalci na Ulici Larra v ta apostolat niso bili vključeni, razen mladega kaplana, ki je bil ob koncu poletja z glavo že povsem v teh dobrodelnih dejavnostih. Po besedah gospoda Fidela se kaplan s tem ni postavljaj, je pa skušal na simpatičen način in z apostolsko vnemo pritegniti še druge duhovnike k obiskom ubogih in bolnih v revnih predelih. »Spominjam se,« pravi neki očividec dogodka, »kako je g. Jožefmarija nekega dne v enem od teh mestnih predelov vzel v roke

majhnega, umazanega in celo ranjenega otroka ter ga dvakrat poljubil.«^[10]

Stanovalci so zjutraj maševali ob različnih urah in na različnih krajih, popoldne pa so bili navadno zaposleni s službo po župnijah, kapelah ali z drugimi opravili. Edini trenutek, ko so bili vsi skupaj, je bilo opoldansko kosilo. Po obroku so se še kratek čas zadržali ob klepetu. Kramljali so o raznoraznih temah in te trenutke je mladi aragonski duhovnik izkoriščal za to, da med pogovorom med njimi vzbudi apostolski nemir, ali pa za burno premlevanje kakšne novice iz tiska.

Med enim od teh pogovorov, pravi gospod Fidel, »smo razpravljali o nekem dogodku, ki se ga zdajle ne spominjam, in on mi je spregovoril o potrebi po apostolatu tudi med izobraženci, saj so, kot je dodal, kakor zasneženi vrhovi: ko se sneg

stali, priteče voda, ki daje rodovitnost dolinam. Nikoli nisem pozabil te prispodobe, ki tako dobro odseva ta njegov ideal, ponesti Kristusa na vrh vseh človeških dejavnosti.«^[11]

V njegovih sogovornikih je vzbujala pozornost »njegova odkritost, s katero je govoril, predvsem pa njegova mladostnost, ki ni bila le posledica starosti – takrat je imel petindvajset let –, temveč odraz notranjega veselja, duhovniškega poklica, doživetega v polnosti nadnaravnega pomena.«^[12]

Kljub nevšečnostim mlademu kaplanu ni »trda predla«, kot si je predstavljal pater Cancer. Navdajal ga je izrazit optimizem, ki je bil zanj kakor druga narava, saj je bil, kot je zapisal kasneje, pod vplivom **tistih vzgibov, tistih sunkov milosti, tistega hotenja po nečem, kar je bilo meni neznano.**^[13] Šel je naprej, ne da bi vedel, kam ga vodi pot, ne da

bi ga hoja preveč utrudila. Minilo pa je že devet dolgih let, odkar je začel ponavljati **Domine, ut videam!**

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Asunción Muñoz, AGP, RHF, T-04393, str. 1. Asunción Muñoz González (1894–1984) je bila ena izmed prvih redovnic pri apostolskih damah presvetega Srca Jezusovega. Z Jožefmarijem se je spoznala leta 1927; in ko je bila leta 1929 imenovana za magistro novic v noviciatu Chamartín de la Rosa (Madrid), ji je ustanovitelj pomagal s svojimi nasveti.

[2] Joaquín María de Ayala Astor se je rodil v Noveldi (Alicante) in bil posvečen v duhovnika leta 1901. Bil je kanonik v Cuenci leta 1911 in bil

leta 1922 imenovan za rektorja semenišča. Leta 1936 je bil umorjen. Prim. S. Cirac, *Crónica Diocesana Conquense de la Época Roja*, 2. knjiga *Martirologio de Cuenca*, Barcelona 1947, str. 178–181.

V domu za duhovnike na Ulici Larra je stanoval v času kongresa, ki je bil v Madridu od 15. do 19. junija 1927 (prim. S. Eijan OFM, *Crónica de fiestas cívico-religiosas y especialmente el IV Congreso Nacional de Terciarios Franciscanos que con carácter iberoamericano se celebró en Madrid los días 15, 16, 17,18 y 19 de junio de 1927, en conmemoración del VII Centenario de la muerte de San Francisco de Asís*, Barcelona-Madrid 1930).

[3] Pismo, ki ga Joaquín María de Ayala piše Jožefmariju, 30. 6. 1927 (izvirnik v: AGP, RHF, D-06929).

[4] Prim. pismo, ki ga Antonio Pensado piše Jožefmariju, 30. 7. 1927

(izvirnik v: AGP, RHF, D-05186).

Gospa Aurora Balenzátegui je bila pomočnica pri apostolskih damah in zadolžena za oskrbo dóma na Ulici Larra.

Ohranjena sta dva Jožefmarijeva računa za plačilo penziona s podpisom Aurore Balenzátegui. Eden z dne 5. 8. 1927 (penzion od 30. julija do 5. avgusta), drugi z dne 19. 8. 1927 (penzion od 13. do 19. avgusta); oba v: AGP, RHF D-15246.

^[5] Pismo patra Prudencia Cancerja Jožefmariju, Segovia, 19. 7. 1927 (izvirnik v: AGP, RHF, D-15003-5).

^[6] Prim. Santiago Escrivá de Balaguer y Albás, AGP, RHF, T-07921, str. 7; Javier Echevarría, PR, str. 70.

^[7] Avelino Gómez Ledo, AGP, RHF, T-03714, str. 1.

^[8] Fidel Gómez Colomo, AGP, RHF, T-01364, str. 1.

[9] Avelino Gómez Ledo, AGP, RHF,
T-03714, str. 2.

[10] *Prav tam*, str. 1.

[11] Fidel Gómez Colomo, AGP, RHF,
T-01364, str. 1.

[12] Avelino Gómez Ledo, AGP, RHF,
T-03714, str. 1.

[13] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966*, št.
16.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/2-stanovalci-na-ulici-larra/](https://opusdei.org/sl-si/article/2-stanovalci-na-ulici-larra/)
(22. Maj. 2025)